

Sygn. akt II UK 421/14

POSTANOWIENIE

Dnia 28 maja 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z wniosku Powiatowego Inspektoratu Weterynarii w P.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Pile
z udziałem zainteresowanego S. S.
o podleganie ubezpieczeniu społecznemu,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 28 maja 2015 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu
z dnia 24 czerwca 2014 r., sygn. akt III AUa 1167/13,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w Poznaniu wyrokiem z 24 czerwca 2014 r. oddalił apelację Powiatowego Inspektoratu Weterynarii w P. od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu z 28 marca 2013 r. Spór wynikł z decyzji pozwanego z 12 września 2012 r., stwierdzającej, że zainteresowany S.S. z tytułu umów zlecenia zawartych z tym Inspektoratem podlegał ubezpieczeniom społecznym. Sąd Okręgowy za wyjątkiem okresu od 1 do 31 stycznia 2005 r. i od 30 listopada 2012 r. stwierdził, że pozwany zasadnie zakwalifikował umowy zawarte przez zainteresowanego z Inspektoratem jako umowy zlecenia, stanowiące tytuły ubezpieczenia na podstawie art. 9 ust. 4a ustawy systemowej. Sąd Apelacyjny podzielił to rozstrzygnięcie. Sądy miały na uwadze wyroki Sądu Najwyższego z 23 czerwca 2009 r., III UK 24/09 i z 11 sierpnia 2009 r., III UK 27/09. W tej sprawie przyjęto umowy zlecenia poza

działalnością gospodarczą prowadzoną przez zainteresowanego, gdyż w wykonaniu umów nie działał w swoim imieniu, lecz w imieniu Inspekcji Weterynaryjnej. Świadczy o tym treść umów, które nie pozwalają na przyjęcie, że zostały zawarte z zainteresowanym w ramach prowadzonej przez niego działalności gospodarczej.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na podstawę przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. „wobec istnienia potrzeby wykładni przepisów art. 9 ust. 4a i ust. 4c ustawy z 18 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (...) budzących poważne wątpliwości i wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów”. W uzasadnieniu wniosku podano, że „z wyroku Sądu Najwyższego w sprawie III UK 27/09 sądy okręgowe i apelacyjne wywodzą odmienną interpretację dotyczącą obowiązku albo braku obowiązku ubezpieczenia emerytalnego i rentowych lekarzy weterynarii wykonujących czynności na podstawie wyznaczenia i umowy opartych na art. 16 ustawy o Inspekcji Weterynaryjnej. Przykładem takiej rozbieżności są wyroki Sądu Okręgowego w Poznaniu w sprawie VII U 1491/12 oraz w niniejszej sprawie (VII U 1534/12 – sygnatura I instancji), w których sądy powołały się na ten sam wyrok wywodząc z niego diametralnie inne wnioski. Wprawdzie Sąd Apelacyjny nie musiał kierować się tym rozstrzygnięciem, ale wbrew zajętemu stanowisku stan prawny był tożsamy w obu sprawach. To samo dotyczy wyroku Sądu Najwyższego w sprawie III UK 24/09 oraz wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku w sprawie III AUa 611/12. Problem wymaga szerszej wykładni wskazanych przepisów w celu ujednolicenia orzecznictwa sądów”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawia zasadnej podstawy przedsądu i dlatego nie został uwzględniony.

Przedmiotem zainteresowania wskazanej we wniosku podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. jest przepis prawny wykazujący kwalifikowaną potrzebę jego wykładni wynikającą z poważnych wątpliwości dotyczących tej wykładni lub rozbieżności w orzecznictwie sądów.

Wniosek nie wskazuje (nie wykazuje), że taka sytuacja dotyczy przepisów art. 9 ust. 4a i ust. 4c ustawy z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych. Literalna (gramatyczna) treść tych przepisów jest klarowna. W tej sprawie rozstrzygnięcie zapadło na podstawie art. 9 ust. 4a, bo ustalono, że zainteresowany pracował na podstawie zlecenia. W sprawie nie stosowano art. 9 ust. 4c, gdyż nie ustalano, iżby wykonywał umowy w ramach działalności gospodarczej.

Oceny tej nie zmienia odwołanie się we wniosku do dwóch wyroków Sądu Najwyższego – z 23 czerwca 2009 r., III UK 24/09 i z 11 sierpnia 2009 r., III UK 27/09. Przede wszystkim w wyrokach tych Sąd Najwyższy nie zajmował się wykładnią art. 9 ust. 4a ani ust. 4c ustawy systemowej. Wyroki te nie są też rozbieżne. W szczególności na tle drugiego wyroku nieuprawnione byłoby zapatrywanie o pozytywnym przesądzeniu przez Sąd Najwyższy, iż czynności wykonywane pod nadzorem i w imieniu organów Inspekcji Weterynaryjnej nie mogą być wykonywane w ramach działalności gospodarczej. Czynności te mogą być wykonywane w ramach działalności gospodarczej a także w ramach umowy zlecenia. Potwierdził to Sąd Najwyższy w ostatnim wyroku z 18 grudnia 2014 r., II UK 90/14. Generalnie brak rozbieżności w orzecznictwie w tym przedmiocie potwierdzają też poprzednie orzeczenia Sądu Najwyższego (wyroki z 11 sierpnia 2009 r., III UK 31/09, z 14 grudnia 2010 r., I UK 209/10, z 9 grudnia 2008 r., I UK 138/08). Innymi słowy z art. 16 ustawy z 29 stycznia 2004 r. o Inspekcji Weterynaryjnej nie wynika bezwzględnie, że lekarze weterynarii wykonują pracę (usługę) tylko w ramach prowadzonej działalności gospodarczej. Jeżeli nie ma rozbieżności w orzecznictwie Sądu Najwyższego to nie spełnia się podstawa przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., nawet jeżeli założyć, że wskazane we wniosku orzeczenia Sądów powszechnych rozstrzygają odmiennie. Kontrola takich orzeczeń może stanowić podstawę przedsądu w indywidualnej sprawie, czyli z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., do której wniosek nie odwołuje się i nawet hasłowo nie twierdzi, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Z tych motywów orzeczono jak sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

